

Alkotmánybíróság

a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján

1255 Budapest, Pf. 2., Pf. 117.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1393-0/2016
Érkezett:	2016 AUG 04.
Tisztelt Alkotmánybíróság!	Kezelőiroda:
Példány: 2	
Melléklet: 9 + 4 db	UH

Alulírott

Első fokú ügyszám:

Felülvizsgálati ügyszám: Kfv.III.38.136/2015.

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
KÖZLEKEDÉSI OSZTÁLY	
KÖZLEKEDÉSI SZÁM: 2016-07-18	
Érkezett:	2016 -07- 18
PÉLDÁNY:	IV
MELLÉKLET:	KÖZÖNÖS
FÜZETEK-SZÁMA:	33316/15
ÜGYSZÁM:	24.K:46.067/2013.

ügyvezető) **indítványozó** (a továbbiakban: Indítványozó) kívül jelzett és 1. szám alatt csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőként az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) és d) pontja alapján a **Kúria Kfv.III.38.136/2015/25.** számú és 2. szám alatt csatolt **ítéletével** (a továbbiakban: Ítélet) **szemben**

alkotmányjogi panaszt

nyújtok be, melynek keretében kérem, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy

1. a Kúria az Ítéletben nem tett eleget az indokolási kötelezettségének, ezzel megsértette az Indítványozónak a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó 221. §-át, valamint ezáltal az Indítványozónak az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésébe és XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz való jogát,
2. a Kúria Ítélete az emberi alkalmazásra kerülő gyógyszerekről és egyéb, a gyógyszerpiacot szabályozó törvények módosításáról szóló 2005. évi XCV. törvény (a továbbiakban: Gytv.) 11/A. §-a, 17. § (1) bekezdése, valamint a gyógyszerekkel folytatott nagykereskedelmi és párhuzamos import tevékenységről szóló 53/2004. (VI. 2.) ESzCsM rendelet (a továbbiakban: Rendelet) – a 3. § (1a) bekezdése, 9. § (1) bekezdés e) pontja, 9. § (4) bekezdése hatálybalépés előtt megvalósult magatartásokra való alkalmazásával megsértette az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvéből fakadó jogbiztonság követelményének részét képező, a visszaható hatályú jogalkalmazás tilalmát,
3. az Országgyűlés és a Kormány is elmulasztotta a Gytv. – 2016. július 5. napjáig hatályos – 20. § (5) bekezdése szerinti bírság mértéke maximumának a meghatározását, ezzel megsértette az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvéből fakadó jogbiztonság követelményét, aminek következtében a Kúria Ítéletével helybenhagyott hatósági határozatban alkalmazott bírság kiszabása sérti úgy az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvéből fakadó jogbiztonság követelményét, mint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését,
4. a Kúria Ítélete azáltal, hogy a közigazgatási hatóság által már egyszer jogerősen elbírált cselekménynek ugyanazon a közigazgatási hatóság ismételt elbírálását és szankcionálását

helybenhagyta, valamint ennek során a korábbi jogerős hatósági határozathoz vezető hatósági eljárás felülvizsgálatát az eljárásából kizárta megsértette az Indítványozónak az Alaptörvény XXX. cikk (7) bekezdéséből fakadó jogorvoslathoz való jogát,

5. a Kúria Ítélete azáltal, hogy sommás jelleggel – annak ellenére, hogy az Indítványozó mind az első fokú eljárás során, mind a felülvizsgálati eljárásban ennek az ellenkezőjét állította és bizonyította – megállapította, hogy az ügyintézési határidő túllépése nem számít az ügy érdemére kiható eljárási jogszabálysértésnek, megsértette az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében rögzített, az ésszerű határidőn belüli ügyintézéshez való jogát, , illetve a tisztességes eljárás részét képező fegyveregyenlőség követelményét,

6. a Kúria Ítélete azáltal, hogy a részben a nagykereskedelmi tevékenység folytatása során irányadó nemzetközi szabályrendszerrel szóló 2013. március 7. napján közzétett 2013/C68/01. számú iránymutatásra alapított hatósági határozatot helybenhagyta, megsértette az Alaptörvény T) cikk (1) bekezdését, valamint E) cikk (2) és (3) bekezdését,

valamint mindezek alapján a Kúria Ítéletét semmisítse meg.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Pp. 359/C. § (2) bekezdése alapján az Ítélet végrehajtásának a felfüggesztésére hívja fel a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságot, a 9. szám alatt csatolt indítványozói beadvány I. pontjában foglalt végrehajtás felfüggesztése megszüntetése iránti kérelem indokaival azonos okokból.

Kérelmem indokául az alábbiakat adom elő:

1. Előzmények

1.1. Az Indítványozó

Az Indítványozó 2013 októberéig nemzetközi gyógyszer-nagykereskedelmet folytatott. Az Indítványozó a jelen alkotmányjogi panasszal támadott bírósági döntések alanya (felperesi pozícióban), a bírósági eljárásban felülvizsgált hatósági határozatok kötelezettje.

1.2. A hatósági eljárás

Az Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet (a továbbiakban: OGYÉI) jogelődje, a Gyógyszerészeti és Egészségügyi Minőség- és Szervezetfejlesztési Intézet 2013. január 15-17. napja között helyszíni ellenőrzéseket folytatott le az Indítványozó székhelyén és telephelyén, majd a helyszíni ellenőrzés lezárását követően 2013. január 21. napján hivatalból ellenőrzést indított az Indítványozó gyógyszer-nagykereskedelmi tevékenységének vizsgálatára.

A hatósági ellenőrzésben tett megállapítások alapján az OGYÉI az Indítványozó gyógyszer-nagykereskedelmi tevékenységét a hiányosságok orvoslásáig – jogorvoslattal megtámadható, végzés formájában meghozott, 3. szám alatt csatolt OGYI/2792-2/2013. számú döntésével – felfüggesztette. A végzés ellen Indítványozó nem élt jogorvoslattal, hanem a végzésben meghatározott kötelezettségeit teljesítette, az ott kifogásolt hiányosságokat orvosolta, a felfüggesztést – feltételekkel – 2013. február 28. napján meghozott OGYI/2792-26/2013. számú, 4. szám alatt csatolt végzésében megszüntette.

Ezt követően az OGYÉI 2013. március 19-20-án és 2013. március 26-29-én ismételt ellenőrzéseket folytatott le az Indítványozónál. Az OGYÉI az eljárás megindítását mintegy 250 nappal követően 2013. szeptember 30. napján a 5. szám alatt csatolt OGYI/2792-127/2013. számú határozatával (a továbbiakban: Határozat) – érdemben túlnyomórészt az OGYI/2792-2/2013. számú döntésében foglalt

magatartások alapján – az Indítványozó gyógyszer-nagykereskedelmi engedélyét visszavonta, valamint a Gytv. 20. § (4)-(5) bekezdése alapján 500.000.000,- Ft bírsággal sújtotta.

1.3. Az első fokú bírósági eljárás

Az Indítványozó a határozat ellen az OGYÉI útján a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt keresetet nyújtott be, amire mintegy válaszul az OGYÉI az 6. szám alatt csatolt OGYI/2792-129/2013. számú kiegészítő határozatával a keresettel támadott határozatát a végrehajtás felfüggesztésére irányuló kérelemre tekintet nélkül végrehajthatóvá nyilvánította.

Keresetében az Indítványozó arra hivatkozott, hogy az OGYÉI az ügy érdemére kiható módon megsértette a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 1. § (2) bekezdését, 5. § (1) és (2) bekezdését, 6. § (1) bekezdését, 28/C. § (3) bekezdését, 33. § (1) és (7) bekezdését, a Ket. 33/A. §-át, 40.§ (1) bekezdését, 51. § (1) bekezdését, 69. § (2) bekezdését, 71. § (1) bekezdését, 73/A. § (1) bekezdését, 94. § (1) és (2) bekezdését, a Gytv. 20.§ (3) bekezdését, a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 15. § (1) és (2) bekezdését, valamint a Rendelet 2013. január 2. napjától hatályos 10. §-át. Emellett Indítványozó kifogásolta a megállapított tényállás valótlanságát, továbbá sérelmezte azt is, hogy az alperes a határozatban olyan jogszabályi rendelkezéseket alkalmazott, és olyanok megtartását kérte számon az Indítványozón, amelyek a tényállás megvalósulásakor (2011-2012) még nem voltak hatályosak. Indítványozó arra is hivatkozott, hogy az OGYÉI által megsértettnek minősített, a nagykereskedelmi tevékenység folytatása során irányadó nemzetközi szabályrendszerrel szóló 2013. március 7. napján közzétett 2013/C68/01. számú iránymutatás [azaz a Helyes Nagykereskedelmi Gyakorlat (GDP)] nem kötelező erejű jogi aktus, amelyre az OGYÉI nem alapíthatta volna a határozatát és jogkövetkezmény alkalmazását. Végezetül keresetében hivatkozott arra is az Indítványozó, hogy az OGYÉI a Gytv. 2013. július 2. napján hatályba lépett 20. § (5) bekezdésére nem alapíthatta volna az általa alkalmazott bírságmértéket a 2011-2012-ben megvalósult magatartásokon alapuló határozatában, hiszen az itt megállapított 500.000.000,- Ft-os felső határ korábban nem volt hatályban. Ezzel kapcsolatban arra is hivatkozott, hogy bár korábban a bírság mértékének felső határát sem az Országgyűlés, sem a Kormány nem szabályozta, azonban ez olyan Alaptörvénybe ütköző mulasztás, amely a bírság kiszabása körében az OGYÉI számára elméletileg és gyakorlatilag is korlátlan mértékű bírság kiszabását tette lehetővé, amely nem egyeztethető össze az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvéből fakadó jogbiztonság követelményével, valamint a közigazgatási határozatok feletti bírói kontroll alkotmányos elvével.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, 24.K.33.346/2013/64. számú, 7. szám alatt csatolt ítéletével az Indítványozónak mint felperes keresetének részben helyt adva az alperes OGYÉI határozatát hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra utasította.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletében megállapította, hogy az OGYÉI

- az ellenőrzési eljárása során inspekciós jelentés készítésének és tervezete Indítványozó számára való megküldésének elmulasztásával az ügy érdemére kiható módon megsértette a Rendelet 10. §-át, valamint a Ket. 5. § (1) bekezdését,
- az ügy érdemére kiható módon megsértette a Ket. 94. § (1) bekezdése a) pontját,
- azzal, hogy ugyanazon cselekményeket a 3. szám alatt csatolt végzés formájú határozatában és a 5. szám alatt csatolt határozatában is értékelt, ezzel a jogerőt tiltott módon áttörte, az ügy érdemére kiható módon megsértette a Ket. 1. § (2) bekezdését, valamint 73/A. § (1) bekezdését,
- azzal, hogy a rendelkezésére álló 30 napos ügyintézési határidő helyett több mint 250 nap alatt fejezte be az eljárását, és a perben nem tudta bizonyítani az ügyintézési határidőbe nem számító időtartamokat, megsértette a Ket. 33. § (1) bekezdését, valamint az ügyintézési határidőt a Ket.

33. § (7) bekezdésébe ütköző módon hosszabbította meg, végezetül megsértette a Ket 28/C. § (3) bekezdését is,

- nem tisztázta megfelelően a tényállást, ellentmondó, nem bizonyított tényállításokra (így például az Indítványozó tulajdonosának és ügyvezetőjének összekeverésére) alapította a határozatát, amellyel megsértette a Ket. 2. § (3) bekezdését, 3. § (1) bekezdését, 3. § (2) bekezdés b) pont második fordulátát, 4. § (1) bekezdését, 5. § (1) és (2) bekezdését, valamint 6. § (1) és (2) bekezdését, 50. § (6) bekezdését, 53. § (3) bekezdését,
- azzal, hogy a kifogásolt magatartások megvalósulásakor még hatályba nem lévő jogszabályi rendelkezések [a Gyvt. 11/A. §-a, 17. § (1) bekezdése, a Rendelet 3. § (1a) bekezdése, 9. § (1) bekezdés e) pontja, 9. § (4) bekezdése] megsértését állapította meg, és ezekre alapított szankciót, megsértette a visszaható hatályú jogalkalmazás tilalmát, és ez által a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 15. § (1) és (2) bekezdését,
- a határozatát nem alapíthatta volna a nagykereskedelmi tevékenység folytatása során irányadó nemzetközi szabályrendszerrel szóló 2013. március 7. napján közzétett 2013/C68/01. számú iránymutatásra, az ugyanis nem kötelező erejű jogi norma,
- a kiegészítő határozatát pedig a Ket. 81/B. § (1) és (2) bekezdésébe ütköző módon hozta meg.

1.4. A felülvizsgálati eljárás

Az ítélet ellen az alperes OGYÉI a **8.** szám alatt csatolt felülvizsgálati kérelmet, az Indítványozó felperes pedig a **9.** szám alatt csatolt csatlakozó felülvizsgálati kérelmet, és felülvizsgálati ellenkérelmet terjesztett elő.

Az OGYÉI felülvizsgálati kérelmében arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet sérti a Pp. 339. § (1) bekezdését, 206. § (1), (2) bekezdését. Az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a Rendelet 10. §-át, a Ket. 94. § (1) és (2) bekezdését, a Gytv. 20. §-át, a Ket. 33. §előírásait, valamint a Ket. 2. § (3) bekezdését, 6. § (1) bekezdését, 50. §-át. Sérti a jogerős ítélet a Gytv. 17. § (1) bekezdését, a Jat. 17. § (1)-(2) bekezdését, a Rendelet 9. § (1) bekezdés e) pontját, és (4) bekezdését, továbbá (9) bekezdését, a 2. § m) pontját, a Pp. 221. § (1) bekezdését, 163. § (2) bekezdését. Az alperes a határozatában foglalt jogi álláspontját és a per során előadott érveit fenntartotta.

Az Indítványozó csatlakozó felülvizsgálati kérelmében azt kérte, hogy a Kúria a Rendelet 10. §-ának, a Ket. 1. § (2) bekezdésének, 2. § (3) bekezdésének, 3. § (1) bekezdésének, (2) bekezdés b) pontjának, 5. § (1) bekezdésének, 6. § (1) bekezdésének, 28/C. § (3) bekezdésének, 33. § (1) és (7) bekezdésének, 40. § (1) bekezdésének, 50. § (1) és (6) bekezdésének, 53. § (3) bekezdésének, 71. §-ának, 72. § (1) bekezdés e) pont ee) alpontjának, 73/A. §-ának, 94. § (1) bekezdés a) pontjának, a Ket. 94. § (1) bekezdés b) pontjának, valamint 94. § (2) bekezdésének a sérelme miatt a jogerős ítéletet helyezze hatályon kívül és hozzon olyan új ítéletet, melyben az OGYÉI határozatát új eljárásra utasítás mellőzésével helyezi hatályon kívül. Emellett kérte, hogy a Kúria vizsgálja felül a perköltség megállapítására vonatkozó rendelkezést.

A Kúria **1.** szám alatt csatolt Ítéletének indokolásában kizárólag az OGYÉI felülvizsgálati kérelmében foglalt indokok alapján, kizárólag az abban megjelölt, a jogerős ítéletben megállapított jogsértéseket vizsgálva a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte és az OGYÉI határozatát helyben hagyó határozatot hozott.

Ítélete indokolása [22]-[45] bekezdésében (azaz annak az érdemi megállapításokat tartalmazó része) szinte kizárólag az OGYÉI felülvizsgálati kérelmét idézi, az Indítványozó felülvizsgálati ellenkérelmében foglaltakkal szinte egyáltalán nem foglalkozik. Az Ítélet ezen felül egyetlen [46] bekezdésében – érdemi

indokolás nélkül – elutasítja az Indítványozó csatlakozó felülvizsgálati kérelmét arra hivatkozással, hogy a felülvizsgálati kérelemben foglaltaknak helyt adott. Végezetül egyáltalán nem foglalkozik azzal, hogy az OGYÉI felülvizsgálati kérelme a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által jogerősen megállapított jogszabálysértések jelentős részét egyáltalán nem is támadta.

2. Az indítvány befogadhatósága

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Az Abtv. 28. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság a 27. §-ban meghatározott bírói döntés felülvizsgálatára irányuló eljárásban a 26. § szerinti, jogszabály Alaptörvénnyel való összhangját illető vizsgálatot is lefolytathatja.

Az Abtv. 29. §-a alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.

Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani.

2.1. Az Indítványozó egyedi ügyben való érintettsége

Az Indítványozó az OGYÉI által hozott hatósági határozat kötelezettje, a közigazgatási perben és a felülvizsgálati eljárásban felperesi pozícióban állt, eljárásbeli legitimációját valamennyi eljáró fórum megerősítette. Az Indítványozó egyedi ügyben való érintettsége ennek megfelelően fennáll.

2.2. Az ügy érdekében hozott, jogorvoslattal meg nem támadható döntés

A jelen alkotmányjogi panasz Kúria Kfv.III.38.136/2015/25. számú ítélete (Ítélet) ellen irányul. A Pp. 212. § (1) bekezdése szerint a bíróság a per érdekében ítélettel határoz. A Kúria ítélete nemcsak elnevezésében, de tartalmában is az ügy érdekében hozott döntést foglal magában. A Kúria ítélete ellen további jogorvoslatnak nincs helye. Az Indítványozó az ügyben a rendelkezésére álló valamennyi jogorvoslati lehetőséget kimerítette, olyannyira, hogy az Ítélet kiegészítését is kérte, amelyet a Kúria elutasított.

Az Indítványozó az Ítéletet 2016. május 30. napján vette kézhez, az indítvány előterjesztésére nyitva álló határidőt tehát az indítványozó megtartotta.

2.3. Az Indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának a sérelme

Amint az a fenti határozott kérelemben megjelölésre, és az alábbiakban részletesen kifejtésre kerül, az Ítélet sérti

- az Indítványozónak az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésébe és XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz való jogát,
- az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvéből fakadó jogbiztonság követelményét, ezen belül részét képező, a visszaható hatályú jogalkalmazás tilalmát,
- az Indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslati joghoz való jogát,

- az Indítványozónak az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében rögzített, az ésszerű határidőn belüli ügyintézéshez való jogát.

2.4. A bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség

Ahogy az az alábbiakban is kifejtésre kerül, bármelyik a fenti határozott kérelemben megjelölt alaptörvény-ellenesség elmaradása esetén a Kúria eljárásában érdemben eltérő, vagy a csatlakozó felülvizsgálati kérelemnek helyt adó, vagy a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságot új eljárásra utasító ítélet született volna.

2.5. A bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség

Ahogy az az alábbiakban is kifejtésre kerül, bármelyik a fenti határozott kérelemben megjelölt alaptörvény-ellenesség elmaradása esetén a Kúria eljárásában érdemben eltérő, vagy a csatlakozó felülvizsgálati kérelemnek helyt adó, vagy a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságot új eljárásra utasító ítélet született volna.

2.6. Alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

A jelen alkotmányjogi panasz több alapvető alkotmányos jelentőségű kérdést is felvet:

- Ha a jogalkotó biztosít rendkívüli jogorvoslatot, abban az esetben is érvényesülnie kell a tisztességes eljárás követelményének, ezen belül is különösen az indokolási kötelezettség követelményének?
- Hatósági eljárásban a vizsgált magatartás megvalósulását követően hatályba lépett anyagi jogi jogszabályi rendelkezés alapján lehet-e szankciót alkalmazni, vagy ez a visszaható hatályú jogalkalmazás tilalmába ütközik?
- Hatósági eljárásban a vizsgált magatartás megvalósulását és az ügyintézési határidő lejártát követően hatályba lépett bírságmértéket megállapító rendelkezés alapján lehet-e bírságot kiszabni, vagy ez a visszaható hatályú jogalkalmazás tilalmába ütközik?
- Hatósági eljárásban kiszabható-e különösen nagy összegű bírság abban az esetben, ha a bírságmérték felső határának meghatározását a jogalkotó jogellenesen elmulasztotta, vagy ez sérti a jogbiztonság követelményét?
- Ugyanazon magatartás miatt ugyanazon hatóság ugyanazon jogszabály megsértésére hivatkozással alkalmazhat-e kétszer jogkövetkezményt vagy ez a jogerő tiltott áttörése, ezáltal sérti a jogállamiság elvét és a jogbiztonság követelményét? Ha alkalmazhat, az utóbbi hatósági határozat elleni jogorvoslat során a korábbi határozatban alapjául szolgáló eljárás és a korábbi határozat megtámadása kizárt-e, vagy ez sérti a jogorvoslathoz való jogot?
- Alapítható-e hatósági határozat uniós jogszabálynak nem minősülő uniós jogi iránymutatásra, vagy ez ellentétes azzal, hogy általánosan kötelező magatartási szabályt csak az Alaptörvényben rögzített zárt körben lehet megalkotni?

3. A felülvizsgálati eljárás sajátosságai

Az Alkotmánybíróság számos határozata foglalkozott a felülvizsgálat jogintézményével. E határozatok konklúziója az, hogy a felülvizsgálat mint rendkívüli jogorvoslat önmagában nem hozható összefüggésbe az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése [illetve korábban az Alkotmány 57. § (5) bekezdése] által biztosított jogorvoslathoz való joggal.

Az Alkotmánybíróság azonban azt is több ízben megállapította, hogy attól függetlenül, hogy a rendkívüli perorvoslatoknak nincs közvetlen köze a jogorvoslathoz való joghoz, szabályozásában alkotmányossági követelményeknek is érvényesülnie kell.

Az Alkotmánybíróság 42/2004. (XI. 9.) AB határozatában rögzítette többek között, hogy „Az Alkotmánybíróság végül utal arra, hogy álláspontja szerint az Alkotmányból kényszerítően nem következik a Pp.-ben szabályozott felülvizsgálat jogintézményének szükségessége. Ugyanakkor, ha a törvényhozás a Pp. eljárási szabályai között az érintetteknek e rendkívüli jogorvoslati lehetőséget, mint a rendes jogorvoslathoz képest korlátozott jogorvoslatot mégis biztosítja, akkor nem hagyhatja figyelmen kívül, hogy a korlátozás alkotmányosan csak az intézmény lényegét jelentő jogorvoslati funkció keretében indokolható. [...] Az Alkotmánybíróság a fenti határozatában nyomatékosította, hogy a jog érvényesülésének kiszámíthatósága magában foglalja a jogalkalmazás, így a bírósági eljárások kiszámíthatóságát is. (ABH 1992, 59, 66.)”.

Az 1/1994. (I. 7.) AB határozat szerint „A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, amely az Alkotmány 57. § (5) bekezdésében foglalt alkotmányi rendelkezéssel összefüggésbe nem hozható. Mivel az alkotmányosan megkövetelt rendes jogorvoslaton túlmenő rendelkezés, a törvényhozónak – az egyéb alkotmányi rendelkezésekkel összhangban (pl. diszkrimináció-tilalma) – teljes szabadságában áll ennek tartalmát és korlátait megállapítani.”

Ezeket az alaptételeket alkalmazzák a felülvizsgálati eljárással kapcsolatos alkotmányjogi panaszokat elbíráló alkotmánybírósági döntések is.

Álláspontom szerint az irányadó alkotmánybírósági gyakorlatból a következő lényeges megállapítások szűrhetők le:

- nincs alaptörvényi kötelezettsége a jogalkotónak arra, hogy rendkívüli jogorvoslatot biztosítson,
- ha azonban biztosít rendkívüli jogorvoslatot, az eljárás szabályozásában – és az alaptörvénykonform értelmezés kötelezettségéből fakadóan az egyes konkrét eljárásokban is – érvényesülnie kell az alaptörvényi garanciáknak.

4. A kérelem részletes indokolása

4.1. Az indokolási kötelezettség elmulasztása

Az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában foglalkozott elvi jelleggel az egyedi bírósági döntések indokolási kötelezettségének minimális, az eljárási tisztességhez tartozó követelményeivel. Az Alkotmánybíróság e határozata határozta meg azokat a tisztességes eljárás alaptörvényi szabályának védelmi körébe tartozó minimális követelményeket, amelyeket a bíróságoknak az ügy elbírálása során feltétlenül szükséges érvényesíteniük. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint „az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó

eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket.”

Álláspontom szerint a Kúria Ítéletében a fenti alkotmánybírósági határozatból fakadó követelményeknek az alábbiak szerint nem tett eleget.

4.1.1. Az indokolás egyoldalúsága, a felülvizsgálati ellenkérelem figyelmen kívül hagyása

Az Ítélet [22]-[45] bekezdései tartalmazzák az Ítélet érdemi indokolását. Ezen indokolás körében a Kúria kizárólag az OGYÉI, azaz az alperes érveit ismerteti, a felperesi felülvizsgálati kérelemben foglaltakat nem, ez utóbbi érveket nem elemzi, nem értékeli, láthatólag érdemben egyáltalán nem is vizsgálja, így **különösen**:

- **Inspekciós jelentés:** Az Ítélet [32] bekezdése úgy ismerteti az alperes álláspontját az inspekciós jelentés tekintetében, mint a saját álláspontját, miszerint a Rendelet 10. §-át kizárólag a 2011/62/EU irányelvben foglaltakkal együtt lehet értelmezni. Az Indítványozó felperes felülvizsgálati ellenkérelmében részletesen fejti ki ezzel kapcsolatos ellenérveit, így különösen azt, hogy a magyar jogszabály egyértelműen valamennyi helyszíni ellenőrzés esetén előírja inspekciós jelentés készítését, tervezetének az ügyfél részére való megküldését, valamint azt, hogy az állam és a hatóságok a magánszemélyekkel szemben nem hivatkozhatnak közvetlenül uniós irányelv rendelkezéseire. E körben nem az a probléma, hogy a Kúria nem osztotta a felperesi (indítványozói) álláspontot, hanem az, hogy arra ki sem tér, azt nem elemzi, nem fejti ki, hogy ezen érvekkel szemben miért az alperesi álláspontot fogadta el, azaz e körben a döntését egyáltalán nem indokolta.
- **Az indítványozó tevékenységét felfüggesztő végzés jellege:** Az Ítélet [37] bekezdésében ezt a problémát kizárólag a jogerős ítéletben és az alperesi felülvizsgálati kérelemben foglaltak vizsgálatával dönti el a Kúria, a felperesi felülvizsgálati ellenkérelemben foglaltakat egyáltalán nem vizsgálja. Így nem magyarázza meg azt, hogy hogyan hozhatta meg a felperes tevékenységét felfüggesztő végzését az alperes a hatósági ellenőrzés lezárása után (már a hatósági eljárás és nem a hatósági ellenőrzés ügyszámán), azt, hogy hogyan biztosíthatott egy nem anyagi jogi hatású döntéssel szemben az alperes jogorvoslatot, valamint azt sem, hogy hogyan lehet ellenőrzés során a Gytv. 20. § (3) bekezdésében felsorolt érdemi döntéseket hozni. Hangsúlyozom, nem magát a kúriai álláspontot vitatjuk a jelen eljárásban, hanem azt, hogy e döntését a felperesi ellenkérelemben foglalt észrevételek kellő megvizsgálása és érdemi értékelése nélkül hozta meg. E körben a döntését érdemben szintén nem indokolta.
- **Az ügyintézési határidő túllépése:** Az Ítélet [40] bekezdésében a Kúria egyrészt megállapítja, hogy nem nyert megállapítást az eljárásban az ügyintézési határidőbe nem számító időtartamok hossza, másrészt sommás jelleggel megállapítja, hogy az ügyintézési határidő túllépése nem hat ki az ügy érdemére. Ezzel szemben a felperes felülvizsgálati ellenkérelmében is részletesen kifejtette, hogy az, hogy az alperes nem bizonyította az eljárásban az ügyintézési határidőbe nem számító időtartamokat az alperes kockázata, a bizonyítás sikertelensége az alperes terhére. Emellett részletesen érvelt azzal is, hogy az ügyintézési határidő túllépése a jelen esetben igenis kihatott az ügy érdemére, hiszen a Gytv.-nek a bírságmérték maximumát meghatározó 20. § (5) bekezdése csak az ügyintézési határidő lejártát követően lépett hatályba, továbbá az alperes számos eljárási cselekményt jóval az ügyintézési határidő lejártá után kezdett meg. E körben is hangsúlyozzuk, hogy nem azt tartjuk az Alaptörvénybe ütközőnek, amit a Kúria konkrétan az adott kérdésben döntött, hanem azt, hogy a felperesi érveket egyáltalán nem vizsgálta, nem értékelte, indokolási kötelezettségének nem tett eleget.

- **A bizonyítékok mérlegelése:** Az Ítélet sommásan állapítja meg, hogy a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság helytelenül állapította meg az ügy érdemét, valamint a Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütköző módon okszerűtlenül és logikátlanul, az ügy szempontjából irrelevánsan értékelte és mérlegelte a rendelkezésére állt bizonyítékokat, így az nem volt jogszerűnek tekinthető. Ezeket a megállapításait a Kúria érdemben semmivel sem indokolja, még azt sem, hogy miért releváns az, hogy az alperes mit tekintett az ügy érdemének. Indítványozó felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében hangsúlyozta, hogy a következetes felsőbbírói gyakorlat szerint a felülvizsgálati eljárásban nincs helye felülmérlegelésnek, a bizonyítékok ismételt egybevetésének és értékelésének. Jogszabálysértést a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen vagy a logika szabályaival ellentétes mérlegelése alapozhat meg. Ilyen kirívóan okszerűtlen vagy a logika szabályaival ellentétes mérlegelést azonban az alperes nem tudott felmutatni. E körben is hangsúlyozzuk, hogy nem azt tartjuk az Alaptörvénybe ütközőnek, amit a Kúria konkrétan az adott kérdésben döntött, hanem azt, hogy a felperesi érveket egyáltalán nem vizsgálta, nem értékelte, indokolási kötelezettségének nem tett eleget.

A Kúria azon állítása, hogy az alperes a tényállást teljes körűen és helyesen feltárta, és azt a Kúria a rendelkezésre álló iratokból minden részletre kiterjedően meg tudta állapítani valójában tényekkel és bizonyítékokkal nem alátámasztott, azaz semmilyen formában nem indokolt, leginkább benyomásokon alapul. Ezt támasztja alá az is, hogy az ugyanezen ügyben folyamatban volt eljárásban a nyomozó hatóság mintegy háromévi nyomozás után a nyomozást – annak ellenére, hogy az alperes a 2013. szeptember 30-i határozatában gyakorlatilag maga állította büncselekmény elkövetését – megszüntette, 2016. márciusi megszüntető határozatában rögzítve, hogy "nem állapítható meg büncselekmény elkövetése". Az ügyben az alperes feljelentésében megjelölt „rossz minőségű termék forgalomba hozatala büntettének gyanúja nem merült fel”.

- **Az eljárás megismétlésére vonatkozó bírósági iránymutatás értékelése:** A Kúria az Ítélet [44] bekezdésében még az indokolás látszatát sem igyekezett megteremteni, amikor kijelenti, hogy e körben az alperes álláspontját fogadja el.

4.1.2. Az alperes felülvizsgálati kérelmével nem érintett ítéleti megállapítások érdemi indoklás nélküli felülbírálata

Az Indítványozó felperes ezen felül a 9. szám alatt csatolt felülvizsgálati ellenkérelmében részletesen és tételesen kitért arra is, hogy az alperesi határozat rendelkező részében megjelölt jogszabályi rendelkezéseket az Indítványozó nem valósította meg. A Kúria ehhez képest gyakorlatilag kizárólag egyetlen rendelkezés megsértésére, a számítógépes rendszer hiányosságaira alapozva hagyta helyben az OGYÉI határozatát. Azt, hogy e jogszabálysértések megállapításának jogellenességét a Kúria nem vizsgálta, azokkal kapcsolatban az Ítélet semmiféle indokolást nem tartalmaz konkrétan ahhoz vezetett, hogy az Indítványozó felelősségét a határozat rendelkező részében megjelölt jogszabálysértések tekintetében úgy hagyta helyben a Kúria, hogy azokat egyáltalán nem is vizsgálta, holott ezek megsértésének a hiányát a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság megállapította. Ráadásul a Kúria e megállapítások tekintetében sem fogalmazott meg semmiféle indokolást.

Így, bár a felperesi Indítványozó keresettel kérte többek között annak a megállapítását is, hogy nem sértette meg a Gytv. 17. §-ának a 2013. január 1. előtt hatályos (1) bekezdését, a Gytv. 11/A. §-át, a Gytv. 11 § (3) bekezdését, a Rendelet 3. §-ának – a vizsgált magatartás megvalósulásakor még hatályban sem lévő – (1) bekezdését, a Rendelet 5. § (1) bekezdés j) pontját, a Rendelet 9. § (4) bekezdését, és ezt hiába állapította meg az a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, a Kúria ezekre vonatkozó érdemi indokolás nélkül helyben hagyta az ezeket megállapító hatósági határozatot.

Az indokolási kötelezettség elmulasztása annál is inkább szembeszökő, hiszen a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság mintegy két éves eljárásában az alperes által a határozatában állított valamennyi jogsértésről egyenként megállapította, hogy azok nem róhatók az Indítványozó terhére, szemben az alperes eljárásával, melyet számos ponton jogszabálysértőnek minősített. Ehhez képest a Kúria sommásan, az egyes jogszabálysértéseket egyenként nem értékelve a jogerős döntéstől gyökeresen eltérő, azzal minden tekintetben szemben álló ítéletet hozott úgy, hogy a felperes ezzel ellentétes érveit egyáltalán nem vette figyelembe és nem értékelte.

4.1.3. A csatlakozó felülvizsgálati kérelem elutasítása indokolásának a teljes hiánya

A fent leírtak alapján már eleve komoly indokolásbeli hiányosságra alapított, az alperes álláspontját, és csak az alperes álláspontját ismertető álláspont alapján a Kúria, a felperesi Indítványozó csatlakozó felülvizsgálati kérelmét egyetlen bekezdésben ([46] bekezdés) azzal utasította el, hogy fogalmilag kizárt lenne annak helyt adni: „A fenti indokolásból következően a felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelme nem volt alapos, az annak történő helyt adás – külön indokolás nélkül is – értelmezhetetlen és teljesíthetetlen lenne a felülvizsgálati döntés értelmében”.

Ez több okból is alapvetően sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot.

Egyrészt azért, mert a csatlakozó felülvizsgálati kérelemben megjelölt anyagi és eljárási jogszabálysértések megvalósulása vagy annak a hiánya, illetve az eljárási jogszabálysértéseknek az ügy érdemére való kihatása vagy annak hiánya kérdésében a Kúria Ítélete egyáltalán nem foglal állást.

Másrészt azért, mert a csatlakozó felülvizsgálati kérelem csak annyiban járulékos kérelem, hogy hatálya a felülvizsgálati kérelem hatályától függ, tartalmát azonban – amennyiben érdemi vizsgálatra alkalmasnak találta – a Kúriának ugyanúgy érdemben kell elbírálnia, mint a felülvizsgálati kérelem tartalmát, álláspontom szerint így az Ítélet megsértette az alkotmányjogi panaszt benyújtó tisztességes eljáráshoz való jogát.

Harmadrészt azért, mert a csatlakozó felülvizsgálati kérelemben az Indítványozó kérte a Kúriát, hogy a perköltség vonatkozásában a jogerős ítélettől eltérően rendelkezzen, e kérelemről azonban az indokolás teljes mértékben hallgat.

Álláspontom szerint az alapjogsértés jelen esetben abban áll, hogy a Kúria csatlakozó felülvizsgálati kérelemmel kapcsolatos álláspontjáról az Ítélet nem tartalmaz semmilyen érdemi megállapítást. A tisztességes eljáráshoz való jog azonban akkor érvényesül, ha az indokolás magára a kérelemre, annak minden lényeges elemére kiterjed.

4.1.4. Az indokolási kötelezettség elmulasztásának kihatása az ügy érdemére

Ahogy azt az Alkotmánybíróság 7/2013. (III. 1.) AB határozatában elvi élel kifejtette, „szoros összefüggés mutatkozik az indokolási kötelezettség teljesítése, és a tisztességes eljáráshoz fűződő jogból fakadó azon alkotmányos igény között, hogy az eljárásban szereplő fél meghallgatást nyerhessen, azaz kérelmét a bíróság megvizsgálja. (Erről lásd: Shala v. Norvégia, 15620/09.; 2012. július 10., § 29.) Ennek oka az, hogy kizárólag a kellő alapossággal indokolt bírói határozatból tűnhet ki, hogy az ügyet eldöntő bíróság ténylegesen figyelembe vette-e a felek által előterjesztett bizonyítékokat és érveket.”

Ezzel egybehangzó álláspontunk szerint a Kúria ítéletében az indokolási kötelezettségét olyan mértékben elmulasztotta teljesíteni, amely arra enged következtetni, hogy a Kúria a felperesi Indítványozó érveit, felülvizsgálati ellenkérelmét és csatlakozó felülvizsgálati kérelmét érdemben nem vizsgálta, nem vette figyelembe, és ezek figyelembe vétele esetén a meghozottól érdemben eltérő kúriai ítélet született volna.

Az Indítványozó tehát hangsúlyozottan nem azt tartja alaptörvény-ellenesnek, hogy a Kúria Ítéletében nem tért ki minden, az eljárás érdemét nem érintő érvére, hanem azt, hogy a Kúria álláspontja nem ismerhető meg az Ítéletből azon érvek vonatkozásában sem, amelyek – elfogadásuk esetén – eltérő tartalmú ítélethez vezettek volna.

Mindezek alapján kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, állapítsa meg, hogy a Kúria Ítéletében nem tett eleget az indokolási kötelezettségének, ezzel megsértette az Indítványozónak a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó 221. §-át, valamint ezáltal az Indítványozónak az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésébe és XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz való jogát.

4.2. A visszaható hatályú jogalkalmazás tilalma

Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata alapján az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének megsértésére csak kivételesen lehet alkotmányjogi panaszt alapítani, olyan esetekben, mint a visszaható hatályú jogalkalmazás tilalma {ld. pl. 13/2015. (V. 14.) AB határozat indokolás [42], 3066/2013. (II. 8.) AB végzés, Indokolás [9]}.

Az Alkotmánybíróság először a 9/1992. (I. 30.) AB határozatában – a jogalkotással szembeni követelményként – határozta meg: „A jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság. A jogbiztonság az állam – s elsősorban a jogalkotó – kötelességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előreláthatóak legyenek a norma címzettjei számára. Vagyis a jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is.” (ABH 1992, 59, 65-66.)

A jogbiztonság elemi feltétele, hogy a jogszabályok címzettjei a magatartásukra irányadó jogszabályokat megismerhessék, és bízhatnak abban, hogy magatartásukat az éppen aktuálisan hatályos jogszabályokhoz kell igazítaniuk, utólag sem a jogalkotó, sem a jogalkalmazó nem írhat elő kötelezettséget, nem vonhat el jogot és kötelezettséget nem tehet terhesebbé. Így különösen nem marasztalható senki a tényállás megvalósulását követően hatályba lépett jogszabály megsértése miatt.

Az Indítványozó már 10. szám alatt csatolt, keresetindítási határidőn belül előterjesztett keresetkiegészítésének 63. pontjában, és azt követően a perben folyamatosan, valamint a felülvizsgálati ellenkérelmében is hivatkozott arra, hogy az OGYÉI hatósági határozatát több olyan jogszabályi rendelkezés megsértésére alapította, amelyek a vizsgált indítványozói magatartások megvalósulásakor még nem voltak hatályban.

A hatósági határozat rendelkező része szerint az Indítványozó megsértette a Gytv. 17. § (1) bekezdését, valamint a Rendelet 3. § (1a) bekezdését, 9. § (1) bekezdés e) pontját, valamint 9. § (4) bekezdését. Ezen felül a határozat 51. oldalán az indokolásban a Gytv. 11/A. §-ának a megsértésére hivatkozik.

Az eljárás alapjául szolgáló magatartások a 2011. és 2012. évben valósultak meg, ugyanakkor a fenti hivatkozott rendelkezések, illetve azoknak a határozatban hivatkozott szövege csak 2013-ban léptek hatályba:

4.2.1. A Gytv. 17. § (1) bekezdése visszaható hatályú alkalmazása

A Gytv. 17. § (1) bekezdése 2013. január 2. napja előtt hatályos szövege a következő volt:

„17. § (1) A gyógyszer, illetve a gyógyszer gyártási tételére vonatkozó – feltételezett – minőségi hibát a forgalomba hozatali engedély jogosultja, valamint a gyógyszerek nagykereskedelmében és a lakossági

gyógyszerellátásban részt vevő gyógyszerész, valamint a gyógyszert alkalmazó orvos a tudásra jutást követően haladéktalanul köteles a gyógyszerészeti államigazgatási szervnek bejelenteni.

A Gytv.-nek a 2012. évi CCXII. törvény 81. § (1) bekezdésével megállapított, 2013. január 2. napjától hatályos szövege azonban már a következő:

„17. § (1) A gyógyszer, illetve a gyógyszer gyártási tételére vonatkozó – feltételezett – minőségi hibát, valamint a feltételezhetően hamisított gyógyszerre vonatkozó információt a forgalombahozatali engedély jogosultja, valamint a gyógyszerek nagykereskedelmében és a lakossági gyógyszerellátásban részt vevő gyógyszerész vagy a gyógyszertáron kívüli gyógyszerforgalmazást folytató üzlet, valamint a gyógyszert alkalmazó orvos a tudásra jutást követően haladéktalanul köteles a gyógyszerészeti államigazgatási szervnek bejelenteni.”

Az alperes a határozatát ugyanakkor arra alapította, hogy az Indítványozó a feltételezhetően hamisított gyógyszerre vonatkozó információt nem jelentette be az alperesnek. Álláspontunk szerint azzal, hogy a Kúria, a felperesi Indítványozó keresete és felperesi ellenkérelme ellenére is, erre vonatkozó érdemi indokolás nélkül helyben hagyta a még nem hatályos jogszabályon alapuló határozatot, maga is megsértette a visszaható hatályú jogalkalmazás tilalmát.

4.2.2. A Rendelet 3. § (1a) bekezdése visszaható hatályú alkalmazása

Az Rendeletnek – az alperes határozata rendelkező részében megjelölt – 3. § (1a) bekezdését az egyes gyógyszerészeti tárgyú miniszteri rendeleteknek a 2011/62/EU irányelv átültetése érdekében történő módosításáról szóló 53/2012. (XII. 28.) EMMI rendelet 2013. január 2. napjával állapította meg. Eszerint:

„(1a) Az (1) bekezdés alkalmazása során, ha a gyógyszert a nagykereskedő egy másik nagykereskedőtől szerzi be, akkor saját maga meggyőződik arról, hogy a beszállító nagykereskedő követi-e a helyes forgalmazási gyakorlat elveit és iránymutatásait. Ennek keretében meggyőződik arról is, hogy a beszállító nagykereskedő rendelkezik-e nagykereskedelmi engedéllyel. Ha a gyógyszert a nagykereskedő a gyártótól vagy importőrtől szerzi be, akkor meggyőződik arról, hogy a gyártó vagy importőr rendelkezik-e gyártási engedéllyel. Ha a gyógyszer beszerzése közvetítés útján történik, a nagykereskedőnek ellenőriznie kell, hogy az érintett közvetítő teljesíti-e az e rendeletben foglalt követelményeket.”

Tekintettel arra, hogy az eljárás 2011-2012-ben beszerzett és értékesített termékekre vonatkozott, e rendelkezést a hatályba lépése előtt a felperesi Indítványozó megszegni nem tudta. Ennek megfelelően a rendelkezés alkalmazása az alperes részéről, az alperesi határozat – e tekintetben mindenféle indokolást nélkülöző – helybenhagyásával pedig a Kúria a visszaható hatályú jogalkalmazás tilalmába ütköző Ítéletet hozott.

4.2.3. A Rendelet 9. § (1) bekezdés e) pontja visszaható hatályú alkalmazása

A Rendeletnek alperesi határozat rendelkező részében megjelölt és indokolásában (az 51. oldalon) elemzett 9. § (1) bekezdés e) pontja, az alperesi határozat által hivatkozott tartalommal csak 2013. január 2. napjától hatályos [azt az 53/2012. (XII. 28.) EMMI rendelet 4. § (1) bekezdése állapította meg].

A rendelkezés 2013. január 2. napját megelőzően hatályos szövege a következő volt:

„9. § (1) A nagykereskedő gondoskodik

e) az általa nem megfelelő minőségűnek ítélt forgalomba hozatalra engedélyezett gyógyszer hibájának és gyártási számának a GYEMSZI számára történő jelentéséről;”

A rendelkezés 2013. január 2. napjától hatályos szövege a következő:

„9. § (1) A nagykereskedő gondoskodik

e) az általa nem megfelelő minőségűnek ítélt forgalomba hozatalra engedélyezett gyógyszer hibájának és gyártási számának a GYEMSZI számára történő jelentéséről, és a fogadott vagy számára kínált hamisítottak ítélt gyógyszerre vonatkozó információnak a GYEMSZI és az eredeti gyógyszer forgalomba hozatali engedély jogosultja részére történő haladéktalan jelentéséről;”

Az alperes e körben határozatában maga is elismerte, hogy akkor még nemcsak hogy hatálytalan, hanem el sem fogadott, terveztként sem létezett rendelkezésre alapította a határozatát. Ennek megfelelően a rendelkezés alkalmazása az alperes részéről, az alperesi határozat – e tekintetben mindenféle indokolást nélkülöző – helybenhagyásával pedig a Kúria a visszaható hatályú jogalkalmazás tilalmába ütköző Ítéletet hozott.

4.2.4. A Rendelet 9. § (4) bekezdése visszaható hatályú alkalmazása

Az alperes ugyanis határozata 50. oldalán úgy fogalmaz, hogy a felperesi Indítványozó a Rendelet 9. § (4) bekezdését sértette meg azzal, hogy

„[...] súlyosan gondatlanul eljárva nem győződött meg arról, hogy olyan gazdálkodó szervezettől szerez be gyógyszert, aki rendelkezik erre jogosító gyógyszergyártási vagy gyógyszer-nagykereskedelmi engedéllyel. Ezen jogsértő tevékenysége súlyos közegészségügyi kockázatot okozott, mert Ügyfél jogsértő tevékenységével olyan Gytv. 42. c. pontja szerinti hamisított gyógyszer került a gyógyszerellátási láncba és a betegeken történő alkalmazásra [...]”

Azaz egyértelmű, hogy alperes a Rendelet 9. § (4) bekezdése sérelmét abban látta, hogy Felperes mulasztásával hozzájárult ahhoz, hogy a Gytv. csak 2013. január 2. napjától hatályos 1. § 42. pont c) alpontja szerinti hamisított gyógyszer került az ellátási láncba. Tekintettel ugyanakkor arra, hogy az érintett termékek értékesítése 2012-ben már befejeződött, a később hatályba lépett jogszabályra alapított határozat, valamint az ezt érdemi indokolás nélkül helyben hagyó kúriai Ítélet a visszaható hatályú jogalkalmazás tilalmába ütközik.

4.2.5. A Gytv. 11/A. §-a visszaható hatályú alkalmazása

Az Alperes a határozata 51. oldalán hivatkozott a Gytv. 11/A. §-ának a megsértésére. Ezt a rendelkezést azonban a 2012. évi CCXII. törvény 77. §-a szintén csak 2013. január 2. napjával léptette hatályba. Ennek megfelelően az Alperes e hivatkozása is törvényt sértő, amelyre az előző pontokban foglaltak irányadóak.

4.2.6. A visszaható hatályú jogalkalmazás kihatása az ügy érdemére

Abban az esetben, ha a Kúria megállapította volna, hogy az alperes a hivatkozott jogszabályi rendelkezések – mint a tényállás megvalósulásakor még nem hatályos jogszabályi rendelkezések – megsértésére az Alaptörvénybe ütköző módon nem alapíthatta volna a határozatát, úgy értelemszerűen megállapította volna, hogy az alperes határozata jogszabályt, méghozzá anyagi jogszabályt sért, és így a Pp. 339. § (1) bekezdése és 275. §-a alapján vagy hatályában fenntartja a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság jogerős ítéletét vagy a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságot új eljárásra utasítja, vagy az alperes határozatát hatályon kívül helyezi. Helyben ugyanis az alperes határozatát nem hagyhatta volna, hiszen az a Pp. 339. § (1) bekezdését megvalósító módon anyagi jogszabályt sért. Azaz az alaptörvény-ellenesség a kúriai Ítéletet érdemben befolyásolta.

Mindezek alapján kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, állapítsa meg, hogy a Kúria Ítélete a Gytv. 11/A. §-a, 17. § (1) bekezdése, valamint a Rendelet – a 3. § (1a) bekezdése, 9. § (1) bekezdés

e) pontja, 9. § (4) bekezdése hatálybalépés előtt megvalósult magatartásokra való alkalmazásával megsértette az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvéből fakadó jogbiztonság követelményének részét képező, a visszaható hatályú jogalkalmazás tilalmát.

4.3. A kétszeres értékelés tilalma és a jogorvoslathoz való jog sérelme

Az OGYÉI az Indítványozó gyógyszer-nagykereskedelmi tevékenységét – jogorvoslattal megtámadható, végzés formájában meghozott, 3. szám alatt csatolt OGYI/2792-2/2013. számú döntésével – felfüggesztette. A felperesi Indítványozó e döntés ellen nem élt jogorvoslattal, hanem a benne foglalt követelményeknek eleget tett, így a felfüggesztést az OGYÉI megszüntette.

A perben és a felülvizsgálati eljárásban is vita volt arról, hogy a felfüggesztő végzés érdemi határozat volt, avagy a hatósági eljárás során hozott nem érdemi végzés.

Függetlenül attól, hogy e kérdést a Kúria hogyan döntötte el, mindenképpen sérülnek az Indítványozó Alaptörvényben biztosított jogai az alábbiak szerint.

Ha a felfüggesztő végzés érdemi döntés volt, akkor az alapjául szolgáló eljárás és a döntés maga már jogerőre emelkedését – és a bírósági felülvizsgálatra nyitva álló határidő lejártát – követően nem lehet jogorvoslat tárgya. Ugyanakkor abban az esetben, ha részben vagy egészben ugyanezen tényállás alapján, ugyanezen szerv, lényegében ugyanazon jogszabálysértésekre hivatkozással újabb, a korábbinál sokkal súlyosabb szankciókat alkalmaz – ahogyan azt tette az alperes az 5. szám alatt csatolt határozatában –, az sérti Indítványozónak az Alaptörvény XXX. cikk (7) bekezdéséből fakadó jogorvoslathoz való jogát. Az Indítványozónak ugyanis ebben az esetben nincs lehetősége arra hogy az eredeti határozatot vagy az alapjául szolgáló eljárást az új határozat elleni jogorvoslati eljárásban vitassa, amely a jogorvoslathoz való jog sérelmén túl a jogbiztonság követelményét is sérti, hiszen ilyen körülmények között nem bízhat az Indítványozó abban, hogy a jogerősen és jogorvoslattal már meg nem támadható módon elbírált magatartását a későbbiekben más, sokkal súlyosabb szankciók alkalmazása mellett nem értékeli újra.

A jelen esetben ez rendkívül súlyos érdeksérelemhez vezet, hiszen míg az eredetileg alkalmazott jogkövetkezmény – a tevékenység gyakorlásának átmeneti felfüggesztése és a jogsérelem kiküszöbölésére kötelezés – helyett egy sokkal súlyosabb, a tevékenységi engedély visszavonásában és rekordösszegű, 500.000.000,- Ft összegű bírság megfizetésében, nem mellesleg pedig a teljes gyógyszerkészletének a megsemmisítésében megnyilvánuló jogkövetkezmény alkalmazásában nyilvánult meg. Az Indítványozó tehát nem volt abban a helyzetben a tevékenységét felfüggesztő végzéssel szembeni jogorvoslati kérelem előterjesztéséről való döntése meghozatalakor informált döntést hozzon. Abban az esetben ugyanis, ha az alperesi hatóság eleve e súlyos jogkövetkezményeket alkalmazza vagy helyezi kilátásba, nyilvánvalóan más döntést hozott volna és keresetet indít.

Ha a felfüggesztő végzés nem volt érdemi döntés, hanem, ahogyan a Kúria az Ítélet [37] bekezdésében megállapította, a tevékenység folytatásának felfüggesztése az ellenőrzés körében hozott intézkedés volt, az ellen a Ket. 109. § (1) és (1a) bekezdése alapján akkor sincs helye jogorvoslatnak, ha azt a hatóság magában a végzésében helytelenül lehetővé teszi. Ebből ugyanakkor annak kellene következnie, hogy az ellenőrzés szabályszerűségét és az ellenőrzés során hozott döntéseket az ügy érdemében hozott határozat elleni felülvizsgálatban a felperesi Indítványozó vitathatta volna, hiszen ennek hiányában sérülne az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése, miszerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti. Csakhogy a Kúria az Ítélet [33] bekezdésében ezzel tételesen ellentétes álláspontot fejtett ki. Eszerint: tekintettel „arra, hogy a hatósági ellenőrzés lezárása a nagykereskedelmi engedély

felfüggesztésével, majd annak megszüntetésével jogerősen lezárult, továbbá a hatósági ellenőrzés során tett, felperesi jogszabálysértő tevékenységgel kapcsolatos alperesi megállapításokat a felperes kifejezetten elismerte, és azokkal szemben jogorvoslattal nem élt, a jelen per tárgyát kizárólag - a fent kifejtettekől is következően - a hatósági eljárás és az annak keretében hozott keresettel támadott 127. alszámú határozat képezhette”.

Azaz bármelyik megközelítést vesszük alapul, a felperesi Indítványozó a hatósági ellenőrzés során az alperes által elkövetett jogsértésekkel szemben érdemben nem élhetett jogorvoslattal.

Az alaptörvény-ellenesség a Kúria döntését érdemben befolyásolta. A kétszeres értékelés tilalma, illetve a jogorvoslathoz való jog megsértése hiányában a Kúria a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján ugyanis nem hagyhatta volna helyben az alperes határozatát.

Mindezek alapján kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, állapítsa meg, hogy a Kúria Ítélete azáltal, hogy a közigazgatási hatóság által már egyszer „jogerősen” elbírált cselekménynek ugyanazon a közigazgatási hatóság ismételt elbírálását és szankcionálását helybenhagyta, valamint ennek során a korábbi jogerős hatósági határozathoz vezető hatósági eljárás felülvizsgálatát az eljárásából kizárta megsértette az Indítványozónak az Alaptörvény XXX. cikk (7) bekezdéséből fakadó jogorvoslathoz való jogát, valamint a jogbiztonság követelményét.

4.4. Az 500.000.000,- Ft összegű bírság kiszabásának és helybenhagyásának alaptörvény-ellenessége

Az alperes a határozatában a felperesi Indítványozóval szemben kiszabott bírság összegét a Gytv. 20. § (5) bekezdésére alapozta. Ez, és ennek a Kúria általi helybenhagyása azonban több okból is az Alaptörvénybe ütközött.

A Gytv. 20. §-ának a 2013. július 5. napjáig hatályban volt (5) bekezdése szerint:

„(5) A gyógyszerellátással kapcsolatos e törvény szerinti kötelezettség megszegése esetén a bírság összegét a betegek érdekei sérelmének körére, súlyára, a jogsértő állapot időtartamára és a jogsértő magatartás ismételt tanúsítására vagy az eset más a kötelezettségzegés súlyát érintő lényeges körülményeire tekintettel kell meghatározni azzal, hogy a bírság legalacsonyabb összege százezer forint.”

A bírság legmagasabb mértékét a Gyvt. 32. § (4) bekezdés c) pontja alapján a Kormány rendeletben határozta volna meg:

„(4) Felhatalmazást kap a Kormány, hogy

c) a gyógyszerellátás hatósági ellenőrzése során az e törvényben foglalt kötelezettségek megszegése esetén a hatóságok által kiszabható bírság mértékét, illetve összegét,”

A Kormány ugyanakkor e körben elmulasztott rendeletet alkotni, és a bírság mérték maximumát más jogszabály sem határozta meg. Ez a perben az alperes részéről sem volt vitatott.

A bírságmérték felső határát a törvényalkotó csak 2016. július 6. napjával állapította meg, az egyes egészségügyi és egészségbiztosítási tárgyú törvények módosításáról szóló 2013. évi CXXVII. törvény 108. §-ával. Az ekkortól hatályos normaszöveg a következő:

„(5) A gyógyszerellátással kapcsolatos e törvény szerinti kötelezettség megszegése esetén a bírság összegét a betegek érdekei sérelmének körére, súlyára, a jogsértő állapot időtartamára és a jogsértő magatartás ismételt tanúsítására vagy az eset más a kötelezettségzegés súlyát érintő lényeges

körülményeire tekintettel kell meghatározni azzal, hogy a bírság összege százezer forinttól ötszáz millió forintig terjedhet.”

Álláspontom szerint a bírság kiszabása, valamint ennek Kúria általi helybenhagyása akkor is sérti Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvéből fakadó jogbiztonság követelményét, ha a 2013. július 6. napját megelőzően, és akkor is, ha az azt követően hatályos szabályokból indulunk ki.

Előbbi esetben azért, mert a felső korlát nélküli bírságolás – jogalkotói mulasztásból fakadó – lehetővé tétele gyakorlatilag teljesen diszkrecionális jogkört biztosított az alperes számára bírságmérték megállapítása tekintetében, ami azt jelenti, hogy a hatóság nem jogalkalmazói, hanem egyenesen jogalkotói hatáskörben járt el, ami összeegyeztethetetlen a jogállamiság követelményével.

Utóbbi – az alperesi határozatból egyértelműen következő – esetben pedig a fent már hivatkozott visszaható hatályú jogalkalmazás tilalmának a megsértése, valamint ennek a Kúria Ítéletével való helybenhagyása miatt sérül a jogbiztonság követelménye.

Ezt tetézi ráadásul az, hogy az alkalmazott rendelkezés az ügyintézési határidő lejártát követően több hónappal született meg, azaz – ahogyan arra az alábbiakban is kitérek – az ügyintézési határidő túllépése tekintetben – kivételesen – ténylegesen is kihatott az ügy érdemére, hiszen ha az ügyintézési határidőt az alperes megtartotta volna, nem lett volna olyan, a bírság legmagasabb összegét meghatározó rendelkezés hatályban, amelyre hivatkozhatott volna.

Az alaptörvény-ellenesség a Kúria döntését érdemben befolyásolta. Abban az esetben ugyanis, ha a Kúria megállapítja, hogy az alperes nem alkalmazhatta volna – az Alaptörvényt megsértve – a Gytv. 20. § (5) bekezdésébe a bírság mértékére vonatkozóan utólag beillesztett szabályt, nem hagyhatta volna helyben az alperes határozatát a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján, hiszen az törvényt sért.

Mindezek alapján kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, állapítsa meg, hogy az Országgyűlés és a Kormány is elmulasztotta a Gytv. – 2016. július 5. napjáig hatályos – 20. § (5) bekezdése szerinti bírság mértéke maximumának a meghatározását, ezzel megsértette az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvéből fakadó jogbiztonság követelményét, aminek következtében a Kúria Ítéletével helybenhagyott hatósági határozatban alkalmazott bírság kiszabása sérti úgy az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvéből fakadó jogbiztonság követelményét, mint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését.

4.5. Az ésszerű határidőn belüli ügyintézéshez való jog sérelme

A Kúria az Ítélet [40] bekezdésében kifejtette, hogy „az általánosan kialakult és következetes bírói gyakorlat szerint az ügyintézési határidő túllépése nem számít az ügy érdemére kiható eljárási jogszabálysértésnek”. Függetlenül attól, hogy valóban ez-e a következetes bírói gyakorlat, a Kúria által a jelen ügyben kialakított álláspont és az ezen alapuló Ítélet álláspontom szerint sérti az Indítványozónak az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében rögzített, az ésszerű határidőn belüli ügyintézéshez való jogát.

A törvényalkotó a közigazgatási hatóságok számára éppen az ügyek ésszerű határidőn belül történő befejezéséhez fűződő jog intézményi garanciái megteremtése érdekében szorítja időbeli határok közé a közigazgatási hatóságok eljárását. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy ezen Alaptörvényben rögzített jog abszolútizálható lenne, azaz az ügyintézési határidő letelte önmagában jogvesztést eredményezne a közigazgatási hatóságok részéről, azonban azt mindenképpen le lehet vezetni belőle, hogy az ügyintézési határidő túllépéséből – ezen túlmenően – nem származhat hátrány az ügyfélre nézve.

A tárgybeli eljárásban, ahogyan arra az Indítványozó felperes keresetlevelében és felülvizsgálati ellenkérelmében is hivatkozott az ügyintézési határidő túllépése számos komoly negatív következménnyel járt az Indítványozó számára és az alábbiak szerint tényszerűen kihatott az ügy érdemére.

Ahogyan arra már az előző pontban is hivatkoztam, ha a határozat meghozatalára a törvényben rögzített 30 napos ügyintézési határidőn belül sor került volna, elvi esélye sem merülhetett volna fel a Gytv. 20. §-a 2013. július 6. napjától hatályos (5) bekezdésében megállapított bírságmérték alkalmazásának. E körben az is felmerül, hogy az alperes kifejezetten azért nem döntött az ügyintézési határidőn belül, hogy a későbbiekben megalkotandó bírságmérték maximumának megfelelő összegű bírságot szabhasson ki.

Ezen felül, ahogyan arra a felperesi Indítványozó 2016. április 11. napján kelt, és 11. szám alatt csatolt észrevétele 1. pontjában is kitért, az ügyintézési határidő túllépése ezen felül azért is kihatott az ügy érdemére, mert az alperes az ügyintézési határidő lejárta után is folytatott ellenőrzési, tényállás-tisztázási tevékenységet (így például nemzetközi jogsegéllyel élt). Ha az alperes az ügyintézési határidőn belül döntött volna, ezen eljárási cselekményekre egyáltalán nem kerülhetett volna sor, így ezek eredményét sem értékelhette volna Alperes a határozatában.

Ezzel egyébként közvetetten sérült az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljárás követelményének részét képező fegyveregyenlőség elve is, hiszen az alperesi hatóság az Ítélet szerint gyakorlatilag időbeli korlátok nélkül folytathatott eljárást, gyűjthetett bizonyítékokat stb. az Indítványozóval szemben, míg az Indítványozó számára érdemi védekezésre (a korábban konkrétan nem ismert „vádponatok” elemzésére, bizonyítékok gyűjtésére stb.) mindösszesen 30 napja maradt, amely határidő ugyanakkor jogvesztő.

Az alaptörvény-ellenesség a Kúria döntését érdemben befolyásolta. Abban az esetben ugyanis, ha a Kúria megállapítja, hogy az alperes – ennek ellenkezője bizonyítottasága hiányában – az ügyintézési határidőt – az Alaptörvényt megsértve – túllépte, meg kellett volna állapítania azt is, hogy nem alkalmazhatta volna, a Gytv.-nek az ügyintézési határidőn túl hatályba lépett 20. § (5) bekezdését, valamint az ügyintézési határidő lejárta után megtett eljárási cselekményeire a határozatát nem alapozhatta volna. Ennek megfelelően az alperes határozatát a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján nem hagyhatta volna helyben.

Mindezek alapján kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, állapítsa meg, hogy a Kúria Ítélete azáltal, hogy sommás jelleggel – annak ellenére, hogy az Indítványozó mind az első fokú eljárás során, mind a felülvizsgálati eljárásban ennek az ellenkezőjét állította és bizonyította – megállapította, hogy az ügyintézési határidő túllépése nem számít az ügy érdemére kiható eljárási jogszabálysértésnek, megsértette az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében rögzített, az ésszerű határidőn belüli ügyintézéshez való jogát, illetve a tisztességes eljárás részét képező fegyveregyenlőség követelményét.

4.6. Pseudonormára alapított hatósági határozat alaptörvény-ellenessége

Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint „a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény garanciális szabályainak mellőzésével hozott minisztériumi és egyéb központi állami szervektől származó, jogi iránymutatást tartalmazó leiratok, körlevelek, útmutatók, iránymutatások, állásfoglalások és egyéb informális jogértelmezések kiadása és az ezekkel való irányítás gyakorlata alkotmányellenes.” (első alkalommal: ABH 1992, 275.) Álláspontom szerint ezt az alkotmánybírósági gyakorlatot rögzítette és terjesztette ki az alkotmányozó hatalom az Alaptörvény T) cikk (1) bekezdésében, mely szerint általánosan kötelező magatartási szabályt az Alaptörvény és az

Alaptörvényben megjelölt, jogalkotó hatáskörrel rendelkező szerv által megalkotott, a hivatalos lapban kihirdetett jogszabály állapíthat meg. Ez alól határoz meg kivételt az Alaptörvény E) cikk (2) és (3) bekezdése, amikor lehetővé teszi, hogy az Európai Unió joga általánosan kötelező magatartási szabályt állapítson meg.

A felperesi Indítványozó kereseti kérelmében és felülvizsgálati kérelmében is részletesen kifejtette, hogy az alperes akkor, amikor határozatát részben a nagykereskedelmi tevékenység folytatása során irányadó nemzetközi szabályrendszerrel szóló 2013. március 7. napján közzétett 2013/C68/01. számú iránymutatásra (Helyes Nagykereskedelmi Gyakorlat, GDP) alapította, megsértette a fent hivatkozott alaptörvényi rendelkezéseket.

A GDP ugyanis nem minősül az uniós jog szerinti általánosan kötelező magatartási szabályt megállapító uniós jogi aktus, és azt a magyar jog sem transzformálja, nem is transzformálhatja kötelező erejű normatív jogi aktussá.

Az emberi felhasználásra szánt gyógyszerek helyes nagykereskedelmi gyakorlatáról szóló iránymutatás Az Európai Unióról szóló szerződés 288. cikke alapján nem minősül kötelező erejű jogi aktusnak. Eszerint:

„288. cikk

Az Unió hatásköreinek gyakorlása érdekében az intézmények rendeleteket, irányelveket, határozatokat, ajánlásokat és véleményeket fogadnak el.

A rendelet általános hatállyal bír. Teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Az irányelv az elérendő célokat illetően minden címzett tagállamra kötelező, azonban a forma és az eszközök megválasztását a nemzeti hatóságokra hagyja.

A határozat teljes egészében kötelező. Amennyiben külön megjelöli, hogy kik a címzettjei, a határozat kizárólag azokra nézve kötelező, akiket címzettként megjelöl. Az ajánlások és a vélemények nem kötelezőek.”

Az iránymutatás vitán felül nem rendelet és nem irányelv, nem is az Európai Parlament vagy az Európai Tanács, de még csak nem is a Bizottság fogadja el. Az iránymutatás nem is határozat. Ennek megfelelően az iránymutatás vagy nem jogi aktus a Szerződés alkalmazásában vagy pedig ajánlás vagy vélemény, amely az összes országgyűlési képviselő kétharmadának szavazatával elfogadott nemzetközi szerződés alapján nem rendelkezik kötelező erővel. Ezt pedig egy miniszteri rendelet nem írhatja felül.

Az alaptörvény-ellenesség a Kúria döntését érdemben befolyásolta. Abban az esetben ugyanis, ha a Kúria megállapítja, hogy az alperes a határozatát az Alaptörvénybe ütköző módon alapította pszeudonormára, meg kellett volna állapítania azt is, hogy az alperes határozata törvénysértő, és ennek megfelelően az alperes határozatát a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján nem hagyhatta volna helyben.

Mindezek alapján kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, állapítsa meg, hogy a Kúria Ítélete azáltal, hogy a részben a nagykereskedelmi tevékenység folytatása során irányadó nemzetközi szabályrendszerrel szóló 2013. március 7. napján közzétett 2013/C68/01. számú iránymutatásra alapított hatósági határozatot helybenhagyta, megsértette az Alaptörvény T) cikk (1) bekezdését, valamint E) cikk (2) és (3) bekezdését.

5. Az Ítélet megsemmisítésére irányuló kérelem

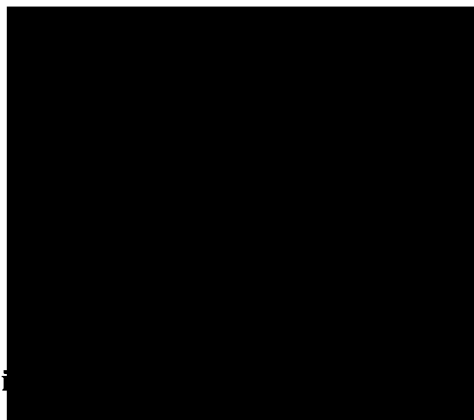
Az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján, ha az Alkotmánybíróság a 27. § alapján folytatott eljárásában alkotmányjogi panasz alapján megállapítja a bírói döntés alaptörvény-ellenességét, a döntést megsemmisíti.

Ezért kérem, hogy a 4. pontban részletesen indokolt okokból az Alkotmánybíróság az Ítéletet semmisítse meg.

A jelen indítványt az Abtv. 53. § (2) bekezdése alapján – a 26. § (2) bekezdése szerinti eset hiányában – az ügyben első fokon eljáró bíróságnál terjesztem elő.

Budapest, 2016. július 14.

Tisztelettel,

Mellékletek:

1. jogi képviselő meghatalmazása (eredeti)
2. a Kúria, jelen alkotmányjogi panasz tárgyát képező ítélete (másolatban)
3. OGYI/2792-2/2013. számú felfüggesztő döntés (másolatban)
4. OGYI/2792-26/2013. számú felfüggesztést megszüntető döntés (másolatban)
5. a per tárgyát képező OGYI/2792-127/2013. számú határozat (másolatban)
6. OGYI/2792-129/2013. számú kiegészítő határozat
7. a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, 24.K.33.346/2013/64. számú ítélete (másolatban)
8. az OGYÉI felülvizsgálati kérelme (másolatban)
9. az Indítványozó felülvizsgálati ellenkérelme és csatlakozó felülvizsgálati kérelme (másolatban)
10. az Indítványozó keresetindítási határidőn belül előterjesztett kereset-kiegészítése (másolatban)
11. az Indítványozó felülvizsgálati eljárásban 2016. április 11. napján kelt észrevétele (másolatban)

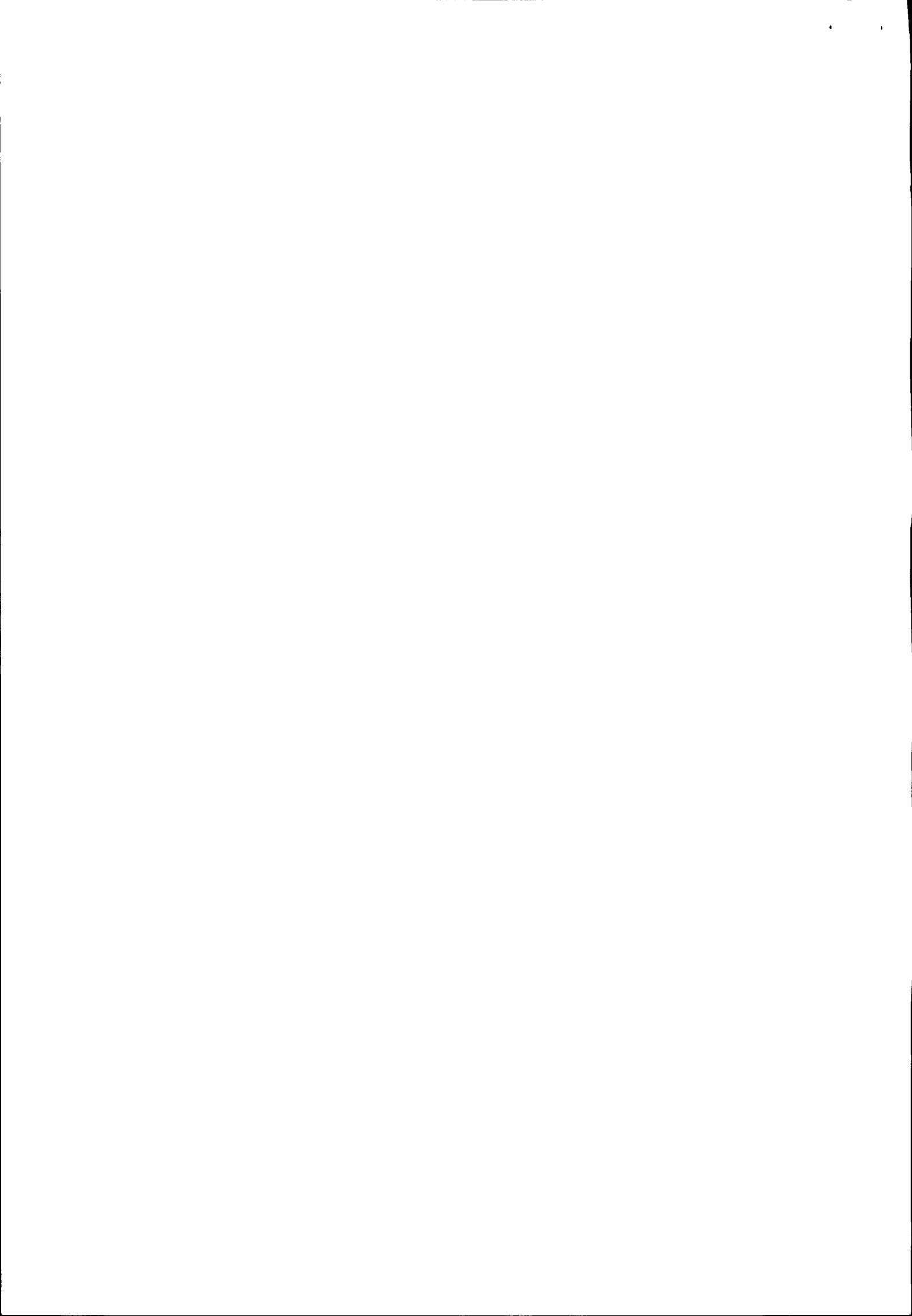
A mellékleteket a jogi képviselő meghatalmazása és az alkotmányjogi panasszal támadott határozat kivételével, terjedelmükre tekintettel digitális adathordozón (optikai lemezen) csatolom. Természetesen a Tisztelt Alkotmánybíróság erre irányuló kérése esetén a mellékleteket papír alapú másolatban is előterjesztem.

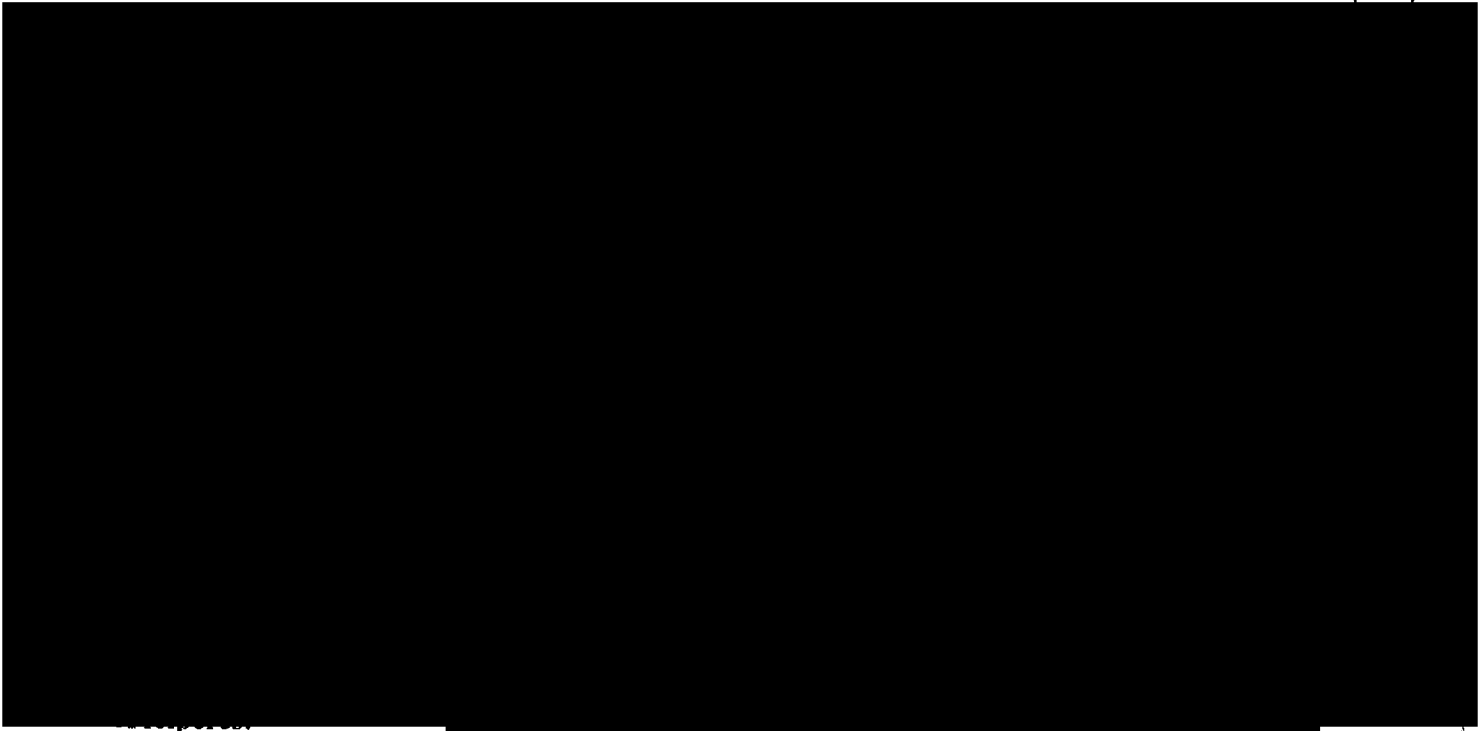

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

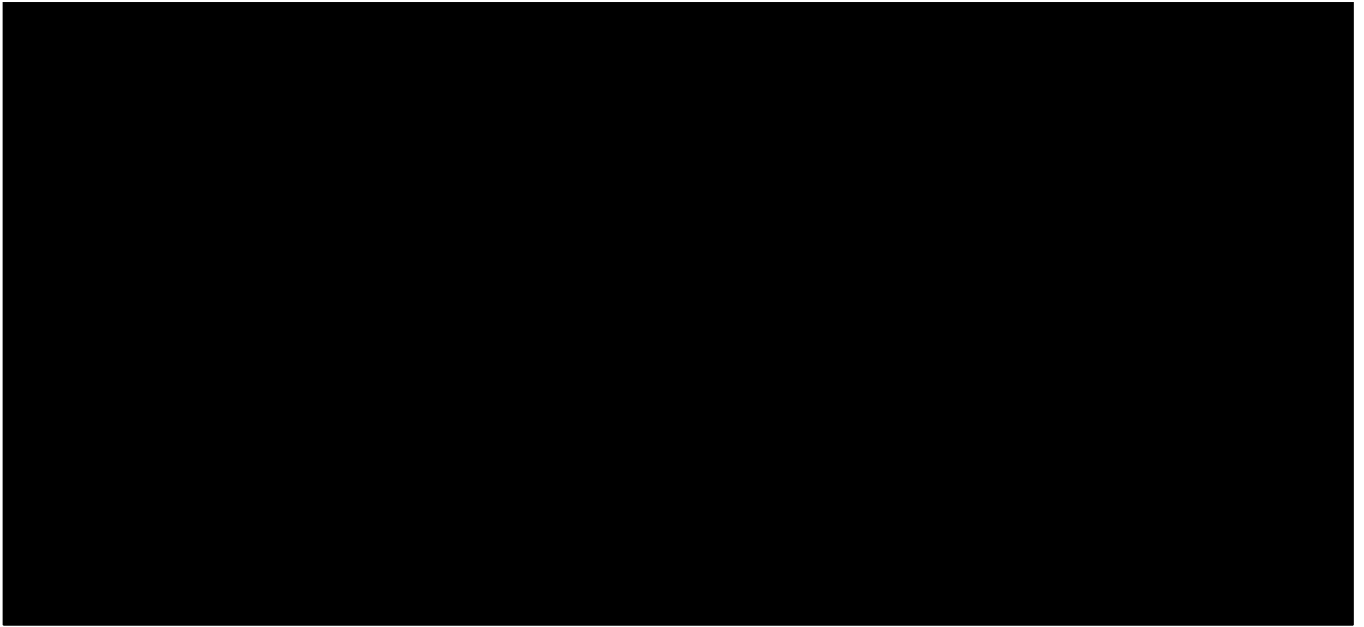
[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[

[REDACTED]

[REDACTED]

7-11-1964

[REDACTED]

[REDACTED]